

[Aksel Møller.]

højtærede regering nu skal til at konkurrere med nationalbankens seddelmonopol og lade et utal af betalingsmidler flyde rundt overalt i landet, for man må jo være aldeles klar over, at disse rabatmærkers udstedelse ingen sikkerhed betyder for, at nogen får brødet billigere. De er jo givet til fuldkommen fri disposition, og alt kan betales med dem.

Jeg synes, at den højtærede landbrugsminister skulle have taget ved lære af udviklingen fra tilskud til smørprisen over smørrabatmærkerne til børnetilskud, som der nu er talt om af den højtærede finansminister. Det er jo nemlig klart, at rabatmærkerne ikke kan tænkes at blive rabatmærker på 15 kr. eller 13 kr. plus et lille mærke på 2 kr. eller 6 kr. til de hårdtarbejdende, der har tillægskort. Det kan ikke tænkes, selvfølgelig, for så skal vi jo have vekselmærker, for i det øjeblik en person, der er i kost hos en anden, skifter plads i perioden, skal han have den del af mærkerne, der faktisk falder på den ration, der endnu ikke er brugt. Den højtærede landbrugsminister kunne måske fortælle os noget om, hvem der egentlig har ret til disse mærker, om det er meningen, at den, der efter en lønftale nyder et måltid mad hos sin arbejdsgiver, skal aflevere en del af sine rabatmærker, eller han skal have lov til at beholde dem allesammen selv, eller hvorledes der skal forholdes i det øjeblik, man skifter plads, hvis der til beskæftigelsen har været knyttet en aftale om kost. Der vil blive en lang række problemer og en masse krakileri og besværligheder ude omkring, hvor disse rabatmærker ellers skulle udfolde deres velsignelsesrige virksomhed. Jeg tror derfor, at den rigtige tankegang er den, jeg redegjorde for forleden dag, og jeg er glad ved, at den højtærede landbrugsminister allerede da erklærede sig villig til at prøve på at lade alle disse forslag blive underkastet en samlet behandling. Jeg håber også, at vi under denne samlede forhandling kan få lejlighed til indgående at drøfte finansministerens tanker herom. Jeg må måske sige, at det forekommer mig, at der i alt fald nu er stillet et forslag, som nærmer sig møllerindustriens sidste forslag mere end det forslag, som landbrugsministeren her har forelagt.

Jeg skal ikke gøre mig klog på, hvor berettiget eller uberettiget ængstelsen for opfordring kan være, men jeg kan ikke tænke mig, at det skulle være så galt fat med dem, der køber og bruger foder, at de i så stort tal og i så vid udstrækning skulle kunne misbruge en ordning som den, møllerindustrien har stillet forslag om, og som også i alt væ-

sentligt har været omtalt af det ærede medlem hr. Juul, at det kunne betyde noget som helst på baggrund af den økonomiske rækkevidde, som det forslag, den højtærede minister her har stillet, har.

Jeg vil da på mit partis vegne give udtryk for, at vi er villige til at deltage i forhandlinger om en løsning af denne sag, idet vi stadigvæk peger på, at målet må være, at disse tilskudsordninger afvikles, at en friere prisdannelse kan indtræde, og at samfundet til erstatning herfor gennemfører en lovgivning om tilskud ikke til priserne, men til dem, der virkelig har tilskuddene behov. Hvis det skulle kunne føre til en skattelettelser, hvad det efter min mening finansielt kan — og det ærede medlem hr. Juul, der ikke mente, det kunne ske i praksis, burde måske dog alligevel sige, *hvorfor* han ikke mener det —, er jeg overbevist om, at så ville det under alle synsvinkler være at foretrække fremfor, at vi yderligere maser ind i et vildnis af ordninger og restriktioner.

Aage Fogh: Det her foreliggende lovforslag ligger meget nær op ad det, vi behandlede forleden dag om tilskud til mælk og flæsk, og jeg går derfor ud fra, at det vil blive henvist til det samme udvalg, så at vi der kan få lejlighed til at drøfte alle disse spørgsmål under eet. Det er på den ene side frygten for de stigende priser og de stigende lønninger — vi kender hele sammenspillet — og på den anden side betænkelighederne overfor de stigende skatter, der skal vejes mod hinanden. Lovforslaget forleden dag drejede sig om ca. 156 mill. kr. og lovforslaget i dag om ca. 64 mill. kr., altså ialt ca. 220 mill. kr. eller ca. 10 pCt. af statsbudgettet eller — sagt på en anden måde — 55 kr. i statstilskud pr. indbygger. Jeg tror, der er grund til at overveje, om ikke virkningen af disse ordninger efterhånden bliver den, at de, der får lettelserne i priserne, betragter det som en selvfølge, men de, der skal betale skatterne — selvom ikke alle skal betale nær så meget i skat, som de får i lettelse i priserne —, betragter det som en uretfærdighed. Derfor vil resultatet overfor rigsdagen kun blive utaknemmelighed fra befolkningens side. Der er ganske vist et gammelt ord, der siger, at frem og tilbage er lige langt, og det er vel rigtigt, men det er ikke altid lige trangt, og det er ligeså med disse tilskud og skatter; beløbene er de samme, men de vurderes ikke på samme måde af dem, der får fordelene, og dem, der skal betale skatterne. Derfor er der grund til at overveje alle disse problemer meget, meget nøje, og det er vi også villige til at gøre i udvalget.